

Nr 645

Av herr **Öhman** och herr **Persson, Helmer**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 123, angående förflyttning av Svea artilleriregemente m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 123 föreslås att ett skjutfält, främst för artilleriskjutningar, anordnas vid Älvdalens och Granådalens kronoparker i Kopparbergs län. Det område som skall tagas i anspråk utgör 54 000 hektar. Kostnaderna beräknas till omkring 15 miljoner kronor.

1959 års skjutfältsutredning, som haft att bereda ärendet, har inte kommit fram till en gemensam uppfattning. Två av utredningens ledamöter, herrar Pålsson och Söderberg, har reserverat sig mot utredningsmajoritetens förord för projektet Älvdalen. Herr Pålsson förordar i sin reservation att det tilltänkta skjutfältet förlägges till det s. k. Lillhårdalsområdet inom Jämtlands län. Herr Söderberg anser i sin reservation att behov inte föreligger av något nytt skjutfält, utan att Villingsbergs skjutfält väl kan användas också för A:1:s skjutövningar, varigenom anläggningskostnaderna för ett nytt skjutfält kunde inbesparas.

Vi ansluter oss till herr Söderbergs synpunkter både av kostnadsskäl och av hänsyn till de vapentekniska synpunkter som anföres i reservationen.

Till detta kommer den enhetliga opinion som befolkningen i stora delar av Dalarna givit uttryck åt. Sålunda hemställer naturskyddsrådet bestämt att Älvdalsområdet inte skall utläggas till skjutfält. Sedan rådet framhåvt den ekonomiska betydelsen av att området inte tages i anspråk för militärens skjutfältplaner anföres:

Vid sidan av sin ekonomiska betydelse har således det för skjutfältet planerade området mycket stort värde som natur- och fritidsområde. Det är ett väldigt reservat av praktiskt taget orörd skogs- och fjällnatur Älvdalen här kunnat erbjuda sina egna invånare och besökare utifrån. Vikten av att tillräckligt vidsträckt strövområden, lämpliga för människor inte bara från den närmaste bygden utan för hela landsdelar, är obestridlig. Söder om Dalarna torde man knappast kunna finna ett högvärdigt naturområde av tillnärmelsevis samma utsträckning.

Den planerade anläggningen av ett skjutfält inom Älvdalen skulle innebära betydande skadeverkningar. Målområdet utsattes för en långtgående förstörelse, mark och vegetation inom övriga delar av övningsområdet skadas ej obetydligt, särskilt vid stridsövningar. Allvarligare är emellertid, att hela området under stora delar av året skulle spärras för civil trafik.

Älvdalens kommunalfullmäktige framhåller i sitt yttrande:

Områdets natur med orörd vildmark och naturformationer av ovanligt slag är sådan, att den icke bör avstängas för den stora allmänheten. Sedan urminnes tider har befolkningen här idkat jakt och fiske. Fiskerätten tillhör till övervägande delen Älvdalens jordägande socknemän samfällt, men är mot fiskekort upplåten till allmänheten såväl inom som utom socknen. Rotälven, som flyter genom det aktuella området, är för övrigt avsedd att bli föremål för speciella fiskevårdsåtgärder som kompensation för de minskade fiskemöjligheter, som förorsakas av kraftverksanläggningar i Österdalälven inom kommunens gränser. En ytterligare inskränkning i fritidsfisket genom avstängning av vatten inom Östra reviret utgör därför ett synnerligen hårt ingrepp i befolkningens legala intressen.

Med hänsyn dels till ovanstående uttalanden och dels till vad ledamoten herr Söderberg i 1959 års skjutfältsutredning anfört hemställes,
att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 123.

Stockholm i april 1961

Gunnar Öhman

Helmer Persson